

Закон джунглів

КУПИТИ

Вікторії Величко, як досвідченому хірургу, яка працювала в «гарячих точках», довелось пережити чимало, однак до такого вона виявилась не готовою: маленький літак, яким вона летіла з Маямі до Ла-Пасу упав просто посеред джунглів! Усі пасажери залишилися живими, а от екіпаж загинув. Вікторія швидко з'ясувала, що пілотів отруїли. Але хто? Зрозумівши, що на місці відповіді не отримає, вона вирішує вибиратись з джунглів сама - попутники видаються їй ненадійними. Однак самотність потривала недовго - до Вікторії приєдналися журналіст Ед та мандрівник Луїс. Дівчина не може розібратись, хто вони - друзі чи вороги, а може претенденти на місце у її серці? І тут з'ясовується, що на неї розпочав полювання Скажений Педро - місцевий «кокаїновий король»...

АЛЛА СЕРОВА

ЗАКОН
ДЖУНГЛІВ

АртЕк

Анотація

Вікторії Величко, як досвідченому хірургу, яка працювала в «гарячих точках», довелось пережити чимало, однак до такого вона виявилась не готовою: маленький літак, яким вона летіла з Маямі до Ла-Пасу упав просто посеред джунглів! Усі пасажери залишилися живими, а от екіпаж загинув. Вікторія швидко з'ясувала, що пілотів отруїли. Але хто? Зрозумівши, що на місці відповіді не отримає, вона вирішує вибиратись з джунглів сама — попутники видаються їй ненадійними. Однак самотність потривала недовго — до Вікторії приєднались журналіст Ед та мандрівник Луїс. Дівчина не може розібратись, хто вони — друзі чи вороги, а може претенденти на місце у її серці? І тут з'ясовується, що на неї розпочав полювання Скажений Педро — місцевий «кокаїновий король»...

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-434-7

© «Кальварія», 2021

Закон джунглів

1.

Ви знаєте, як буває, коли падає літак? Звичайно ж, про що я питаю! Ті, хто знають, вже не скажуть. Отак це буває: ви підіймаєтесь трапом до салону, думаючи про стрілку на колготках, яка псує мелодію вашої досконалості, а отой кремезний блондин теж летить, отож стрілка недоречна, як тарган в слоїку з варенням. Літак швидко біжить злітною смугою, вас втискає в крісло й закладає вуха, а руда нахабна стюардеса нахиляється до блондина, щоб допомогти йому з паском безпеки — о, ні, крихітко, це моя здобич! Та земля вже десь внизу, а хмари ще вгорі, і хочеться встругнути щось неадекватне, бо літати я не люблю, а тут довелося підкоритися наказові начальства, то хай хоч авіакомпанія мене потім згадує з жахом, раз мені так погано.

Це невеличкий літак, усього шість місць. І всі тут, схоже, такі важливі особи, що блювати хочеться... та, власне, мова про інше. Більша частина людства знає, як літати літаками, а я ж хотіла розповісти, як вони падають. Власне, в цьому я не маю великого досвіду. Можливо, кожен літак падає по-своєму, хтозна. Але той літак, на якому летіла я, впав просто-таки безсоромно. Ото тільки я зустрілася поглядом з тим гарним синьооким блондином, тільки-но він посміхнувся мені — трохи невпевнено, та це ж чудово, я не терплю занадто самовпевнених чоловіків... здається, я знову відхилилась від теми? Так от, тільки все це сталося — а десь внизу коливається зелене море джунглів, мене в ту хвилину пейзаж не цікавив — і цілком даремно, до речі. От тільки я почала піднімати краєчок

спідниці — ну, це ж звичайний трюк, а хлопець був того вартий — аж тут заглух двигун. Ви можете собі уявити таке свинство? Заглух двигун! Якщо ви думаєте, що стало страшно, ви помиляєтесь.

Стало дуже страшно.

В салоні нас летіло шестеро, ми презирнулись між собою і невисока худа брюнетка — чи то китаянка, чи японка, трясця їх розбере — із знанням справи заверещала. Мабуть, в кожній катастрофі є хтось, хто озвучує її, от і в нашому невеличкому товаристві трапилась така собі Місс-Ієрихонська труба. Нема сенсу верещати, це вже не допоможе. Принаймні, коли старигань, що сидів поруч істерички, відважив їй міцного ляпаса, в мене аж на душі полегшало. Добряча подача, діду, може, це була твоя давня мрія? Що ж, саме час мріям здійснитись.

Наприклад, я зараз мрію стати птахом.

Тим часом літак добряче струснуло і він почав швидко знижуватись. Бліда й перелякана стюардеса радить нам покласти валізи під крісла, та це навряд чи зарадить лихові. Але ми слухаємось — що нам ще лишається? Блондин допомагає мені запхати мою сумку під сидіння, бо руки в мене чомусь затерпли. Може, моє тіло таки боїться смерті?

— Все буде гаразд, ось побачите! — стюардеса мужньо гамус дрижаки. — Пілот зробить все можливе, аби посадити літак.

Ми приречено мовчимо.

Можливо, якби нас було більше, знайшовся б хтось, кого б не вгамував жоден ляпас, а так ми падаємо в повному мовчанні. Як по-дурному! Про що я думала дві години тому? Про стрілку на колготках? Чому я не бачила, яке красиве небо, коли дивитись на нього з землі? Чому я не... Я багато чого не зробила, відкладаючи на потім. А тепер ніякого «потім» в мене вже

немає. Є тільки «зараз» і «колись». Та оте «колись» таке далеке, наче й не зі мною було, а от зараз...

Зараз я сиджу в літаку, що падає.

— Якщо не вибухне паливо, в нас є шанс, — блондин намагається опанувати себе. — От побачите, все буде гаразд.

Я киваю головою. Він просто не знає, про що каже. Ми падаємо просто в джунглі. І якщо навіть ми не загинемо одразу, то потім пошкодуємо про це — джунглі вб'ють нас, одного за одним. Нічого вже не буде гаразд.

— Будь ласка, зніміть усі прикраси й годинники, — голос стюардеси зрадницьки тремтить. — Пригніться, зараз ми спробуємо сісти.

Я знімаю сережки й годинника. Так, я про таке знаю. Іноді удар буває настільки сильним, що потім прикраси доводиться виколупувати з тіла. Але це якщо ми лишимось живі. А якщо ні, до диких звірам все одно, їсти нас з прикрасами чи без них. Неїстівне вони виплюнуть, або їх організми виведуть зайве природним шляхом.

Удар здався мені не таким уже й страшним, та за хвилину я збагнула, що все ще попереду. За ілюмінаторами майнули гілки і стовбури, почувся скрегіт. І за хвилину — ще один удар. Хоч я і підібгала ноги, та мені здалося, що моє тіло розірвалось навпіл. А потім щось вибухнуло — чомусь позаду літака. А, може, то в моїй голові? Та подумати про це в мене вже не було сил.

.....

Я не думала, що вмію непритомніти, та й не знаю, скільки часу була відсутня. Я просто розплющила очі і спробувала відчувати себе.

Начебто нічого не болять. Маю на увазі, нічого такого, що було б схоже на внутрішню кровотечу або переломи, а так, звичайно, все тіло дає про себе знати. Одяг, руки-ноги цілі,

голова теж. Все інше або встигне прийти до норми, або й ні. Цікаво, нас почнуть їсти зараз чи трохи згодом?

Я обережно озираюсь довкола. Той гарний блондин лежить на підлозі, обличчям вниз. Не пристебнув пасок, чи що? Ні, пасок вирвало з гнізда — надто сильний був удар. Старий відкинувся в кріслі, з кутика його рота тече кров. Або йому кінець, або він просто прикусив язика. А от його супутниця жива-живісінька, тільки непритомна, та я бачу, як вона дихає — надто тісна в неї сукенка.

Дебелий лисуватий тип і літня леді в льняному костюмі теж на вигляд як живі. Що ж, схоже, місцева фауна закусить нами найближчим часом. Гадаю, в них станеться масове отруєння і вони виздыхають до ноги — нас важко назвати екологічно чистим продуктом.

Стюардеса лежить біля входу в салон. От їй, бідоласі, вже ніхто не допоможе. Падаючи, вона, мабуть, вдарилась головою об хромований кут буфету чи як це тут називається. Її голова просто плаває в крові, а зелені очі порожні й мертві. Бідна дівчинка, вона так намагалась потішити нас! Яка жахлива несправедливість. Краще б ота істеричка померла, а ця мила красуня лишилась би. Ні, не так.

Краще б ми і далі летіли собі до пункту призначення, а не сиділи отут.

Я відчиняю двері в кабіну пілотів. Два здорових хлопці, в білих сорочках і синіх костюмах, один старший, років сорока, другий — трохи молодший, ми всі бачили їх перед польотом, тож я впізнаю їх зі спини, бо вони так і сидять, як сиділи, тільки пілот похилився вперед. Я мацаю їм пульс — той, що старший, вже мертвий, а молодий ще дихає. Цікаво, чому вони померли? На жодному з них немає помітних ушкоджень. Я обмацую тіло того, що ще живий. Кістки не зламані, внутрішньої кровотечі нема, але він непритомний і тони його серця нерівні. Що їм

обом таке? І як давно вони в такому стані? Може, підняти пілота? Власне, марна справа, він все одно мертвий.

Я повертаюсь в салон. Треба оглянути інших. Блондин добряче приклався головою до підлоги, розквасив собі носа, та він живий. Якщо внутрішні органи цілі, то житиме поки нас не надібають хижакі, двоногі чи чотириногі, то все одно, останні навіть кращі, бо не схильні катувати свої жертви з естетичних міркувань.

Старий ворушиться, намагається відстебнути пасок. Руки його слухаються погано. Може, в нього поліартрит? Так ні, не схоже. Він просто ще не прийшов до тями, чого не скажеш про його дівку. Вона тонко скімлить і мені хочеться дати їй стусана. Я на дух не зношу азіатів і арабів, а вона азіатка. Потолоч.

— Допоможіть мені, будь ласка!

Голосок її тонкий і пронизливий, як у всіх азіаток. Ні, мені її не шкода.

— Посидьте спокійно, доки я надам допомогу тим, кому вона потрібна.

— Ви лікар?

— Так.

— О, це добре!

— Закри пельку, красуне.

Вона мені вже набридла. Бувають же такі нікчемні жіночки, прости господи, наче одноклітинні. Всього вони бояться, самі кроку не здатні зробити і вважають, що весь світ їм щось винен тільки тому, що вони мають гарне личко і стрункі ніжки, які спритно розсувають для кожного, хто має рахунок з багатьма нулями. Ця краля саме така.

Я піднімаю з підлоги білявого красунчика. Він страшенно важкий, але очі його вже щось бачать і він навіть намагається встати самотужки.

— Я сам, будь ласка...

Я допомагаю йому вмотитись в кріслі. Схоже, він просто добряче забився, от і все. Ну, може, струс мозку невеликий, а так він цілий. Дивина! Тоді що ж трапилося з екіпажем?

— Послухайте, допоможіть Френкові! — голос високий і вимогливий, я її зараз просто прибію, так вона мене дратує.

— Жаркий рота, Креолам!

Старий сказав це твердо, але він таки прикусив язика — судячи з його дикції.

— Будь ласка, мем, нам треба якомога швидше покинути літак! — він говорить владно, але помітно стримує владність — і добре робить. — Ви вже були в кабіні екіпажу?

— Так. Пілот мертвий, штурман помре от-от. Схоже на отруєння.

— Що?!

— Ви чули мене.

— Прокляття!

Я йду в кабіну. Штурман ще подає ознаки життя і в мене з'являється надія, що він виживе. Власне, він же не помер одразу? Я не токсиколог, я просто польовий хірург, але тепер це не важливо. Ми всі в одному човні — вірніше, в одному скаліченому літаку.

— Ви можете говорити?

Його очі дивляться крізь мене. Може, він мене навіть не чує. Єдине, що я можу сказати напевне — це не ціанід. Може, вони обоє щось випили ще до відльоту. Тоді чому впав літак? Адже вони намагались його посадити? Я точно знаю: спочатку заглух мотор.

Я підходжу до пілота і піднімаю йому голову. Ну, тепер причина смерті не викликає сумнівів. У нього немає обличчя, він просто вдарився головою об панель управління, замість обличчя в нього відбивна. Але що зі штурманом?

Я знову повертаюсь до штурмана. Давай, хлопче, вирішуй: або помирай, або приходь до тями. В нас обмаль часу. Можливо, коли заглух мотор, з тобою трапився інфаркт? Нісенітниця.

— Ви можете мені сказати, що вам болить?

Я починаю пальпувати живіт і грудну клітину недужого. Його м'язи наче вузлом зав'язані, так звела судома. Ну, от, так я й думала. Асфіксія. Те, що він випив, тепер паралізувало його легені. Він просто помер. Може, й пілот помер би від того самого, та вдарився об панель, або вдарився вже мертвий чи непритомний? Але ж спочатку заглух мотор, а пілотів отруїли, аби ті не змогли нічого вдіяти, аби цей літак розбився надійно й назавжди. Нам просто поталанило, що пілот все-таки зміг щось зробити, і тепер я знаю, що то вибухнуло: падаючи в дерева, літак втратив крила — а в них же ж пальне. Ото воно й вибухнуло. Саме тому ми ще досі живі.

Та це в будь-якому разі тимчасовий стан.

Я сідаю на підлогу біля трупів. Мені треба подумати, а мертві мені заважають набагато менше, ніж живі. Одже, якимось чином вийшов з ладу двигун, а пілоти були отруєні. Я не вірю в збіг. Хтось хотів, аби цей літак впав, і впав саме тут, саме зараз — так розраховували дозу отрути. Хтось із моїх супутників нажив собі ворога, а в лайно потрапили всі ми. А мене ж чекають сьогодні, а я сиджу отут і не маю жодної надії на порятунок. Я не маю потрібного спорядження, а без нього в джунглях не вижити. Цікаво, невже стюардеса отруїла пілотів? Не може цього бути, вона ж собі не ворог. Значить, вони щось пили перед вильотом. І це подіяло саме тоді, коли й було потрібно тому, хто влаштував наше приземлення. Цікаво, хто ж був на меті? Не я, точно. Тоді хто?

— З вами все гаразд?

Блондин зазирає в кабіну. Так, мені не варто демонструвати особливу стійкість, це може бути небезпечним. Треба зобразити

приголомшення, так, наче в мене запізнілий шок. О, це я вмію!

— Вони померли... Він помер в мене на руках, ось зараз! Як же це? Ми ж врятувались, врятувались, а він помер!

— Будь ласка, вам треба заспокоїтись. Нам усім треба заспокоїтись...

Власне, я вже заспокоїлась, але аби ніхто цього не помітив, зараз почну рюмсати. Голлівуд втратив у моїй особі кінозірку світової величини. Я можу видати ридання будь-якого ступеню інтенсивності саме тоді, коли мені це потрібно. Отож я мовчки ковтаю сльози, зобразивши на обличчі світову скорботу. Мені дійсно жаль загиблих, та я точно знаю, що сльозами справі не зарадиш. Власне, смерть — це вже остаточно, тут вже нічого не можна виправити, та я плачу не тому. Я знаю одне: хтось із моїх супутників причетний до цієї справи, отож мені не треба видаватися ні надто кмітливою, ні надто небезпечною. Зрештою, в джунглях я спробую вижити і без спорядження, та мені не потрібно допомагати покинути цей світ. Тут є купа підручних засобів для цієї спасенної справи.

— Ми нічого не вдіємо, — він сідає біля мене навпочіпки. — Але ми живі, маємо щось робити.

— Не турбуйтеся про це. Про нас подбають джунглі.

— Що?

— Якщо десь тут поблизу не знайдеться більш-менш цивілізованого населеного пункту, ми не протягнемо й тижня. Нас мало, ми неозброєні, в нас немає запасів питної води і харчів, ми не маємо ані найменшого уявлення про своє місцеперебування — гадаю, цього вам досить? Бо як на мене, то аж трохи занадто.

— Ходімо в салон, — він допомагає мені підвестись і я дозволяю йому це. — Нам треба виробити план подальших дій.

— Так. Ідіть, я прийду за хвилину, тільки витру обличчя, не хочу, аби мене бачили заплаканою.

Він справжній джентльмен, бо повернувся і вийшов, а я притьмом обшукую кабінку. Так, ось те, що я шукала. В сумці котрогось із пілотів — пістолет і два магазини до нього. Сховаю за пояс і прикрию блузкою. А оцей ніж — теж непогана штука, головне, що я перша все це знайшла. Тепер я почуватимуся впевненіше.

Я виходжу з кабіни і переступаю через тіло стюардеси. Не поталанило їй, треба ж — так невдало впасти! Власне, нам всім не поталанило. О, вже всі оговтались. Дебелий чоловік щось говорить літній жінці, а вона тільки хитає головою — заперечує. Істеричка увійшла в ступор і дивиться в стіну, розхитуючись. Чи медитує? Власне, все це не допоможе. От старигань таки добре тримається, та й блондин вже прийшов до тями остаточно. Маю надію, що це не він все влаштував.

— Ну, то які будуть пропозиції?

Старий взяв на себе функцію голови зборів. Мабуть, за звичкою. Можливо, саме так питав він своїх підлеглих, в якій-небудь раді директорів чи десь іще. Але тут він в рівному з усіма становищі, ото ж йому доведеться збавити оберти. Власне, він так і намагається, але в нього не виходить.

Та й які можуть бути пропозиції? Можливо, наше падіння вже хтось завважив і до нас на всіх парах мчить допомога — але я й сама в це не вірю. А от що нам робити, то це вже інша справа.

— Гадаю, треба спочатку якомога точніше визначити, де ми знаходимось, а потім подивимось.

Старий витріщився на мене, насупивши брови. Ні, любий, навіть не витрачай на мене час, я не боюся.

— Слушно, — він похмуро осміхається. — Але спершу нам треба познайомитись. Почну з себе. Я — Френк Брекстон, голова корпорації «Континентальні пластмаси», а оце поруч — моя дружина Керолайн. Хто далі?

— Мене звати Меріон Хікслі, — літня леді зневажливо кривить уста, що не додає їй шарму. — З Уїстлокських Хікслі. А це — мій син Джейк.

— Хікслі, Хікслі... Чи не ті ви Хікслі, що володієте «Брітані»? — старий намагається щось собі пригадати.

— Так. Супермаркети «Брітані» належать нашій родині. — Джейк гордовито випнув груди. — А їх рівно тридцять.

— Замовкни, Джейк, — любляча матуся, вочевидь, тримає дитя в добрячих шорах. — Нема чого розводитись, це не твоя заслуга. Якби все залежало від тебе, то...

— Потім про це. — Брекстон роздратовано світить очима. — А ви, сер?

— Едвард Краузе, журналіст «Вашінгтон-Пост». Можна називати просто Ед, — блондин стенув плечима. — Не думав я, що це відрядження стане для мене таким фатальним.

— Це наче хтось думав. Та я б і близько не підійшла до цієї чортопхайки, аби знаття! — я бачу, як на мої слова кривиться Меріон. Що ж, я люблю подратувати зарозумілих снобів. — Мене звати Торі Величко, я лікар.

— Дивне прізвище. — Меріон підозріливо дивиться на мене. — Іноземка?

— Власне кажучи, в даний момент ми всі тут іноземці, — стару дурепу час поставити на місце. — То що ви маєте на увазі?

— Та як ви смієте!.. Так відповідати...

— Звичайно. А чому ні?

— Припиніть. — Брекстон зводиться. — Міссіс Хікслі, немає сенсу зчиняти сварку. Нам треба спочатку визначитися із планом дій, і пані Величко слушно запропонувала, ми маємо знати, де знаходимось. Телефон не працює, то хтось знається на приладах і мапах?

Я, звичайно, знаюся, але виявляти своє вміння поки що не хочу. Хтось із моїх супутників може виявитись зовсім не тим, за

кого себе видає. Добре, що я знайшла зброю. Я зможу подбати про себе. А поки що розіграю з себе безпорадну й перелякану дамочку. Власне, я припустилася помилки, коли почала надавати їм допомогу, але так велів мені обов'язок.

А тепер, коли я знаю, що хворих серед них немає, мій найперший обов'язок — уціліти самій.

— Я спробую. — Едвард невпевнено дивиться на кабінку пілотів. — Але що робити з тілами?

— Так, це просто жахливо, що ж робити? — Меріон ламає сухі пальці. — Може, винесемо їх назовні?

— Доки ми не визначились з місцеперебуванням, нам не варто відчиняти люк. — Брекстон ховає занепокоєння. — Я думаю, треба просто скласти їх у відсіку стюардеси. Там, здається, достатньо місця.

— То ходімо. — Едвард йде до кабіни. — Джейку, допоможіть мені.

— Ні! Мій син і пальцем не торкнеться...

— Ти сьогодні закриєш свою пельку, чи ні? — мені просто терпець урвався. — Як не хочеш, аби малюк закаляв пальчики, то йди й сама тягай трупи.

Я знаю таку породу людей. Вони звикли загібати жар чужими руками. Ач, як зручно влаштувалась — всі перед нею на задніх лапках мають ходити.

Але не я. Колись я була знайома з такою от сукою, і вона дуже шкодувала про це.

Старій аж мову відібрало — мабуть, ще ніхто не розмовляв з нею в такому тоні. Та я не залежу від неї матеріально, не чекаю спадщини, і взагалі плювати на неї хотіла, тому вона проковтнула мою блюзнірську непоштивість, лише змостила на морді пісну гримасу.

В очах Джейка Хікслі промайнуло щось, схоже на вдячність. Бідолаха, матуся зовсім посіла мужика. Що ж, час ставати

чоловіком, то чому не почати просто зараз? Давай, Хікслі, піднімай свій товстий зад!

— Джейку, не смій!

— Мамо, але ж містер Брекстон вже літній чоловік...

Та містер Брекстон навіть не збирається вставати з крісла, він звик лише наказувати.

— Джейку!

— Мамо...

— Негайно сядь на місце.

Він сідає, ховаючи очі. В них палає така зненависть, що мені стає аж весело. Колись хлоп не витримає і найменше, що він зробить — просто пошле матінку подалі, але мені здається, що Джейк цим не обмежиться. Щоправда, оте «колись» для нього може й не настати. Як і для всіх нас.

— Міссіс Хікслі, ви поведітесь просто огидно. — Брекстон зневажливо дивиться на стару. — Власне, я хочу нагадати вам, що вижити ми можемо тільки тоді, коли триматимось разом. Ви маєте собі з'ясувати: ніхто не прийде нас рятувати. Ми маємо самі дати собі раду, і якнайшвидше.

— Я з місця не зійду до приходу рятувальників.

— Ви можете чекати їх довіку. Але завважте: за якихось півгодини ви встигли пересваритися з усіма присутніми.

— Мені немає до вас ніякого діла. Коли я дістанусь додому, я подзвоню сенаторові Трессону, і тоді...

Ми лишаємо їх сперечатися і йдемо до кабіни. Звичайно, трупи пілотів мальовниче розташувались на підлозі. Ми по черзі виносимо їх і вкладаємо в закапелок, де стюардеса готувала напої. Зверху вкладаємо і саму стюардесу. Чорт, як шкода!

— Подивимось, що в нас є. — Едвард дістає карту. — Від удару бортовий комп'ютер накрився, звичайно. Все ж, Торі, спробуйте перевірити. А я тим часом погляну, що можна зробити з мапою.

Я всідаюсь в крісло пілота і вмикаю комп'ютер. Марна праця, удар був просто шаленої сили. Щось тут не так, але що? Шкода, що не можна визначити, чому заглух двигун...

О, що це?

Екран поволі світлішає. Ось на блакитному тлі пульсує напис: «Закінчилось пальне». Як це може бути? Звичайно, зрозуміло, чому заглух двигун. Без пального він і не повинен був працювати, такі правила гри.

— Що там? — Едвард зазирає мені через плече. — Не може бути!

— Може. Тому ми досі живі. Якби вибухнуло пальне, нас би ніщо не врятувало. А так баки були порожні.

— А що ж вибухнуло?

— Пари гасу. Але як сталося, що пальне скінчилось? Або його скинули в процесі польоту, або не налили достатньо на аеродромі — тоді, можливо, були несправні прилади, що показують рівень пального...

— За всім слідкує комп'ютер.

— Тоді він зламався і ніхто не помітив. Або з ним попорались заздалегідь — і він показав достатній рівень пального, а баки не долили.

— Отже?..

— Схоже, когось з нас хотіли прибрати, а інші так, за компанію. А вже щоб уже напевне, так ще й пілотів притруїли, аби не змогли нічого вдіяти.

— Ви впевнені, що пілотів отруєно?

— Абсолютно. І це якась повільнодіюча отрута. Той, хто все спланував, вирахував все до хвилини, сучий син. Вони нічого не пили під час польоту — бачиш, немає брудних чашок.

— Може, стюардеса забрала і помила?

— Виключено. Я б це побачила. З мого місця чудово було видно все, що вона робила. Вона жодного разу не зайшла до

пілотів.

Едвард про щось роздумує, потім знову задумливо дивиться на екран.

— А може, пілот сам скинув пальне, знаючи, що це дає шанс. Може, просто з останніх сил...

— Може. Але давай домовимось: про свої здогади будемо мовчати до часу, добре?

— Гаразд. Знаєш, Торі, а ти — розумна жінка.

Я це й без тебе знаю, красунчику. Лиш маю надію, що все це неподобство — не твоїх рук справа.

2.

В салоні напружена мовчанка. Старий Брекстон роздратовано сопе, його азіатська квітка все ще медитує, а Хікслі поодверталися врізнобіч. Коли я бачу таких матусь, як Меріон, то починаю думати про те, що мені не так погано ведеться на світі, бо я — сама-самісінька. Думаю, Джейк теж мені позаздрив би.

— Вам вдалось про щось дізнатись? — Френк Брекстон міцний сучий син. — Які новини ви нам принесли?

— Комп'ютер помер насильницькою смертю. — Ед не дарма журналіст, брехати вміє віртуозно. — Та якщо вірити приладам і нашим обчисленням, то ми десь в Південній Америці — Колумбія, Еквадор, Перу — що вам більше до вподоби? Десь у цьому районі, точніше не скажу.

— Але цього не може бути! — Меріон Хікслі аж підскочила на місці. — Півтори години тому ми вилетіли з Маямі і мали б уже прилетіти в Ла-Пас! Чи ми кружляли? Як таке могло статися?

— Не знаю. Це все, що в нас є. Я тільки плекаю надію, що ми таки в Перу.

— Це чому ж?

— Тому що тут, принаймні, зараз не ведуться бойові дії.

— Господи! — Меріон перелякано смикнулась. — Бойові дії?! Що ви маєте на увазі?

— Тільки те, що в цих бананових республіках живуть аж надто гарячі хлопці, які ніколи не бувають задоволені урядом. Як тільки черговий диктатор вмощує свій зад в президентському кріслі, з'являється новий претендент, і починається збройний конфлікт.

— Дикуни!

— Може, й так. Достеменно відомо одне: тут ні в кого немає прагнення до миру. Тутешні мачо люблять війну, вона їх розважає і дає змогу самоствердитись.

— Ви говорите дурниці. — Брекстон роздратовано супить брови.

— Можливо, але саме так я все це розумію. А я вже кілька років пишу репортажі з цих країн.

Я витягаю свою сумку з-під сидіння. Так, що я маю? Аптечка, в якій є антисептики, кілька ампул протизміїної сиворотки і антибіотики — це добре, дуже добре. Мій набір інструментів, подарований ще тіткою Розою, я завжди вожу його з собою. Що ще мені придасться? В валізі є кілька пар джинсів і сорочок з довгими рукавами, легкі чобітки з тонкої шкіри на грубій рифленій підошві, а також купа шкарпеток. Непогано, Торі, а ще ж є зброя... Гадаю, якщо я просто зараз вислизну назовні, то зможу пройти крізь джунглі і дістатися якогось більш-менш цивілізованого місця. А от в компанії з моїми новими знайомими мені це не вдасться, бо вони надто галасливі, надто зманіжені, а ще — вони всерйоз чекають, що їм хтось допоможе. Вони не знають, що їм ніхто не повинен допомагати. Ніхто нікому нічого не винен в цьому житті. А оскільки поранених серед них немає, то й я їм теж нічого не винна.

— Все це пусті балачки. — Брекстон підвищує голос. — Нам треба щось робити, просто зараз.

— Зв'язку немає й не буде, Інтернету теж. — Ед таки вміє потішати людей. — Сигнал мобільника глушать гори, а коли ми дістанемося відкритого місця, то до того часу батарейки сядуть і навряд чи ми зможемо десь їх підзарядити. Це якщо ми взагалі кудись дістанемось.

— Нам треба вибиратися звідси, негайно! — Меріон зривається на вереск. — Нам негайно треба забиратися геть з цього літака! Ми маємо подзвонити, і нас врятують.

Давай, стара, біжи. А я подивлюсь, як далеко ти зайдеш у своїх черевичках на шпильках і ексклюзивному костюмі. Я не заздрю тому ягуарові, що пообідає тобою, бідолаха матиме добрячу кольку в животі, та ще й кількох зубів позбудеться, гризучи твої сухі кістки.

— Ви нікуди звідси не підете, місіс Хікслі. — Брекстон роздратований до краю. Мабуть, йому ще болить прикушений язик. — Поки ми сидимо тут, сюди не проникнуть тварини, плазуни й комахи. Тим більше, що ви все одно не знаєте, в який бік іти.

— Я не потребую нічийх порад, — нижня щелепа Меріон висунулась вперед, як шухляда письмового столу. — І я робитиму те, що вважаю за потрібне. Ходімо, Джейку! Допоможи мені відчинити люк.

— Ні. — Ед перепинив їй шлях. — Ви не зробите цього. Ми всі сидимо тут, і поки що нічого лихого не сталося. Але якщо відчинити люк, хтозна, що там, назовні...

— Геть з дороги! Джейку, чого ти сидиш? Негайно відчини цей клятий люк, ми йдемо звідси.

Джейк неохоче сповзає з крісла. Йому не хочеться, та він мусить, це в нього вже рефлекс — тупо слухатись матусю. Ганчірка якась, а не чоловік. Мабуть, він ще й досі неодружений.

— Сядьте обоє. — Брекстон теж підвівся. — Ніхто нікуди не йде. Ще бракувало, аби ви привернули до себе чиюсь небажану увагу! Не забувайте, що ми навіть не знаємо, де знаходимось. Якщо ми в Колумбії, то нам не позаздриш, тут зараз повно бунтівників з прокомуністичних бригад, та й місцеві мафіозні клани мають свої армії. І вони не люблять чужих на своїй території.

— Ви не смієте...

Мене вона дратує просто неймовірно. Через неї мені важче буде вислизнути непоміченою. Адже літак впав зовсім не

випадково. Хтось із моїх супутників був причиною його падіння, і цей «хтось» має здогадуватись, через що ми всі сидимо тут.

Здогадується, погань така, й корчить із себе невинну жертву.

Власне, це можу бути й я. Може, мене вирішив позбутись Кен, мій колишній чоловік. Ми розлучилися досить давно і далеко не мирним шляхом, він не отримав ні цента, бо тітка Роза найняла приватного детектива, що сфотографував кілька інтимних моментів з його походеньок. Кен отримав дулю з маком, а грошей йому хотілося. Ні, це не він. Щоб перевірити таке, потрібен розум у макітрі, а в Кена там завжди було негусто — за нього думали татко з мамою. Та й коштує така операція дорого, я впевнена, а в Кена грошей ніколи немає. Навіть якщо з'являються, то ненадовго.

Може, це старий Брекстон. Такий він є, не розводить даремних церигелій, то наступив комусь не тому на мозолі. Або ота азіатка хотіла позбутись старого чоловіка... Ні, вона й сама тут. Та що з того? Може, це її китайська рідня, аби змити ганьбу, подбала про неї й Брекстона, хтозна.

Або Джейк Хікслі вирішив накласти на себе руки таким екзотичним способом — щоб побачити, як разом з ним гине його мучителька. Гадаю, він здатен на вибух. Або сама Меріон від природної злостивості вирішила піти, голосно грюкнувши дверима і прихопивши з собою всіх, кого тільки зможе. Або в неї є нетерплячі спадкоємці — і тоді це зручно, бо й Джейк тут із нею, одним претендентом на спадщину менше. Супермаркети «Брітані» — до біса ласий шматочок, як не крути.

Або красунчик Ед насолив місцевій мафії — теж версія, до речі, не гірша за інші. Він сам казав, що кілька років крутиться тут, то невже всі були з цього задоволені?

Або в літака просто був зламаний прилад, що фіксує рівень пального. Але тоді питання: хто отруїв пілотів? І чому час

польоту так затягнувся? І чому другий пілот помер пізніше, ніж перший? І від чого помер перший? Від отрути чи від удару? Така величезна купа питань, а от відповіді на них я не шукатиму. Я зараз просто дістану свою сумку й перевдягнусь, бо хтозна, коли нам доведеться притьмом тікати звідси. Може, нам треба було це зробити ще хвилину тому, тож мало радості опинитись посеред джунглів у короткій спідниці і в подертих колготках.

— Ви куди, міс Величко? — Брекстон підозріло позирає на мене.

— Перевдягнусь.

— Слушна думка.

— Дякую, сер. Я можу йти?

— О, звісно ж! — йому немає діла до мого сарказму.

Я з тобою, старий дурню, не буду поки що зачіпатися, як і ні з ким із вас усіх. Я хочу бути непомітною, наскільки мені це вдасться, я подивлюсь на вас збоку і вирішу, хто є хто. А ви гризіться, гризіться — в екстремальних ситуаціях всі проходять через цю стадію. А я вирішу, хто з вас найнебезпечніший. Як правило, це не той, хто голосніше за всіх кричить і качає права.

Я закриваю за собою двері пілотської кабіни. Добре, що ми винесли звідси трупи, тепер я можу спокійно займатися своїми справами. Не те, щоб я боялась трупів, але я не люблю бути в їх товаристві, особливо в такі інтимні моменти, як оце зараз. Так, геть туфлі на шпильках і ошатний літній костюм. Я була в цьому страшенно гарна, але тепер це несуттєво. Ось, джинси, майка і картата сорочка, саме те, що треба. Шкода, що доведеться лишити тут мої вечірні сукні, але брати їх з собою в джунглі означає нести непотрібний вантаж. Ну, хіба що оцю одну, вона зовсім маленька. Я не можу з нею розлучитися, вона оздоблена стразами і блискотить мені просто в душу. Нехай, що вона там важить?

А от білизну й косметику варто взяти, та й інструменти знадобляться. Зброю теж сюди. Оця моя сумка, якщо її вивернути, може перетворюватись на рюкзак. Треба подивитися, що є з продуктів, і, гадаю, я таки зможу підбати про себе. Мабуть, я зумію вислизнути назовні через кабінку, треба ще раз гарненько все оглянути, тут повинен бути якийсь люк.

Отже, що я маю? Більш-менш нормальний одяг, білизну й мило, дещо з ліків. У відсіку стюардеси повинна бути вода і якісь харчі. Озброєна я поганенько, але я зможу пройти джунглями, мені таке не вперше. А оці тут... Хай сидять, вирішують. Хай проголосують, оголосять перерву, подадуть одне на одного кілька позовів, поговорять про свої права, потім оберуть Брекстона в Президенти — все буде цивілізовано, як і годиться справжнім американцям. А потім трупи почнуть смердіти — їм доведеться щось робити, а не буде кому, бо Брекстон старий, а Джейкові матуся не дозволяє навіть до вітру самотійно сходити. Азіатку не рахуємо, в неї медитація. Меріон вважатиме нижче своєї гідності щось зробити, а Ед... Ну, хай як знає. А мені час тікати звідси. Тут забагато американського способу життя, а я іноземка, я від нього кашляю.

— Торі, можна зайти?

Це Ед. Чорт, як невчасно! Я тільки-но почала оглядати кабінку на предмет вихідного отвору. Добре, час терпить.

— Так.

Він прочиняє двері й заходить. Він з бісового батька гарний — це якщо вам подобаються такі собі засмаглі типи із вигорілим волоссям і світлими очима, бо мені подобаються однозначно. Волосся він не фарбує, бо на щоках щетина — теж світла. В нього масивні плечі й торс, а руки... Не схожий він на журналіста. А

втім, що мені до того? Я б могла з ним переспати, з цікавості чи ще чомусь, але не більше.

— О, ти правильно зробила, що так одяглася! Доводилось бувати в джунглях?

— В Африці. Тут, вочевидь, те саме.

— Не зовсім, та маєш рацію.

Що йому треба від мене? А він же прийшов поговорити про щось, не інакше. Він може бути небезпечним.

— Ми вирішили, що треба лишитися тут на ніч, бо за кілька годин сонце сяде, а ми не орієнтуємося на місцевості.

Ед гарний хлоп, та мені до їх спільних планів немає діла. До речі, вечір ще не близько, це вони хочуть відтягнути момент, коли треба буде щось робити. Мені це не підходить.

— Слушно. Та поки сонце не зайшло, варто було б усе-таки вийти і озирнутись навколо. А тоді вже й планувати наступний день.

— Можливо, можливо... Треба сказати іншим.

— Я можу й сама це зробити — піти й подивитись.

Звичайно, я можу. А от чи повернусь назад, це вже інше питання.

— Ні, підемо разом.

— Як хочеш.

Нема про що сперечатись. Ед не дурний і чудово розуміє, що з тими янкі за спиною ми не пройдемо й сотні кроків. Що ж, хай іде зі мною. Я потім розберусь, що він за птах.

Я беру свій рюкзак і виходжу в салон. Тут уже досить важко дихати, бо сонце припікає, а кондиціонери не працюють. Брекстон щось говорить своїй дівці, обоє Хікслі сидять надуті й спітнілі. Чудово, голуб'ята, так і сидіть, скоро вас знайдуть.

— Ми вийдемо і подивимось, де ми. За півгодини повернемося. — Ед порпається в своїй сумці. — До того ж, треба щось робити з трупами, вони скоро почнуть псувати повітря.

— Ми ж домовились! — Брекстон люто блискає очима. — Підемо завтра!

— Немає сенсу, до завтра ще далеко. Нам треба оглянути територію, щоб завтра ми знали, в який бік іти. І ми з Торі зробимо це, бо ніхто з вас цього не може, наскільки я розумію.

Я тим часом порпаюсь у шафках стюардеси. Так, непогано. Кілька десятків різноманітних бляшанок, запальнички, сірники, серветки, в холодильнику — вода і кола, якісь сандвічі. Я кладу в рюкзак всього потроху.

— Навіщо ви це робите?

Це жовтопика Керолайн прослідкувала за моїми маніпуляціями.

— Я нізащо не вийду в джунглі без екіпіровки, місіс Брекстон. Це все одно, що вийти у відкритий космос без скафандра.

— Але ж ви повернетесь дуже скоро!

Я б на це не розраховувала, моя жовта трояндо. Я не повернусь сюди.

— Торі має рацію. — Ед завдав собі на плечі свою наполовину спустошену сумку. — Джунглі не люблять безтурботних.

Люк заклинювало, та Ед налягає плечем — і я бачу зеленкуватий присмерк, що причаївся там, іззовні.

— Ходімо, Торі.

— Гей, стійте! А яка гарантія, що ви повернетесь? — Джейк раптом ожив і заворушив звивинами. — Де гарантія, що ви не полишите нас тут?

— Ніяких гарантій. Джейку, ти вже великий хлопчик, подбаєш про себе сам.

— Але...

Та я вже їх не чую. Я стрибаю на м'яку підстилку із сухого листя і ще якоїсь гидоти. Слимак, ганчірка, гарантій йому схотілось! Ач який! Та я не повинна турбуватись ніким із вас, ми

всі в однаковому становищі і тягти когось на собі я не буду хоча б тому, що жоден із вас не зробив би для мене того самого.

Ед подає мені руку, та я підводжуся самотужки. Рюкзак відтягує плечі, але це добре, і щоб підвестись, мені нічия допомога не потрібна, я здатна подбати про себе.

— То що тепер? — Ед вдає, що не помітив моєї неввічливості.
— Куди підемо?

— Будь-куди, доки не зможемо якось зорієнтуватись.

— Спробуємо.

Ми вступаємо в зеленавий вогкий присмерк. Я озираюсь назад і ще раз дивуюсь, як вдало ми приземлилися. Літак впав на пузо просто на невеличку прогалинку, навколо якої стіною стоять дерева. В джунглях завжди примерк: верховіття сплелось так щільно, що не пропускає світла — ну, майже не пропускає. Підлісок тут майже відсутній, мало світла, але повітря теж мало, тож я вже починаю задихатися. Повітря тут вогке, сперте й тепле, я відчуваю, як майка вже просякла потом, піт стікає з-під волосся. Добре, якщо буде де помитись, а якщо ні? Оці дикі нехлоровані водоймища не годяться для купання, бо кишать різною гидотою: від крокодилів до якихось бактерій, що спричиняють невідомі хвороби.

Добре, про це теж потім.

— Може, я понесу твій рюкзак?

— Ні, дякую. Все гаразд.

Не віддам я тобі рюкзак, бо там запас провіанту і зброя. Хтозна, що в тебе на думці, хлопче. З деякого часу я не довіряю людям. Років отак з трьох.

— Але ж тобі важко, а я сильніший, мені...

— Я в повному порядку, Ед. Мені нянька не потрібна.

— Як скажеш. Я просто хотів допомогти.

Теж мені, помічник! Бачила я таких, ще й не раз. Власне, годі про це. А от ліани, що звисають тут і там, мене трохи дратують.

На них може повзати різна отруйна гидота, незчуєшся, як вкусить — і все, гаплик.

— Ти нічого не помічаєш?

— А що? — нічого я не помічаю, любчику, бо нема чого помічати.

— Якось тут... то тихо, то вереск...

— І що?

— Нічого. Просто це якось підозріло.

— Нічого підозрілого. Просто тут своє життя. Ось прислухайся!

В джунглях не буває тиші ніколи. Десь верещать мавпи, дзижчать комахи, чути птахів — але все це зливається в якийсь загальний шумовий фон, його перестаєш помічати, як не помічаєш ревища потоку машин у великому місті. Падіння літака розполохало птаство і мавп, тому й справді досить тихо навкруги.

— О, чуєш? Це папуги, їх тут цілі орди. Але маєш рацію, великі коти нами поки що не цікавляться, то нічні мисливці. Хай би воно й далі так і було, ми маємо подолати якомога більшу відстань і знайти безпечний нічліг.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, що нам треба швидше забиратись звідси, доки нас не запопали місцеві активісти пацифістського руху.

Він вражено дивиться на мене, наче вперше бачить. Чого вирячився? Невже я помилилась і він весь цей час думав, що я збираюсь повернутися до того літака? Невже я маю такий пришепелуватий вигляд? В це важко повірити.

— Значить, ти й не збиралася повертатись?

— Звісно, що ні. Навіщо?

— Але там ті люди...

— Всі вони повнолітні, жоден з них не поранений і не є калікою. Там лишилися запаси провіанту, я чесно взяла лише

наші частки, тож теоретично вони здатні подбати про себе самі. Я нікому з них нічого не винна.

— Це неможливо! Адже ми вирішили...

— Це ви там щось собі вирішили, а я не брала участі в дебатах. І я не збираюся тягти крізь джунглі ще й їх. Удвох ми тут пройдемо, принаймні, в нас є реальний шанс, а всі разом — ні. Ти ж бачив, що вони за люди. Меріон підніме такий вереск — на пару з Керрі, що нас не почує хіба що глухий. А я думаю, що відсоток глухих у цих місцях невеликий.

Він вражено дивиться на мене, наче дитя, яке вперше вдарила рідна мати. Господи, світ просто перевантажений благородними лицарями саме тоді, коли в них немає ані найменшої потреби, а як припече — удень зі свічкою не знайдеш, жодного. І от саме зараз мені б придався цинічний негідник, а тут, бачте, сам сер Ланселот, власною персоною.

— Це неможливо. Адже вони чекатимуть, вони можуть загинути...

— Чому? Ми ж гинути не збираємось?

— Так, але вони...

— Я їм нічого не винна. І вони все можуть зробити для себе самі.

— Ми повинні повернутися до них.

— То повертайся, хай тобі чорт! А я піду далі.

— Ти загинеш.

— У жодному випадку. Я дам собі раду. То ти як?

— Вони чекають на нас. Я повернусь.

— Щасливої дороги.

Я йду і закипаю від злості. Сто чортів у печінку всім цивілізованим людям! Це ж треба таке — ходяча совість! А видавався зовсім не таким. Що ж, не пропаду. Принаймні, спробую не пропасти. Якось воно буде, хоча, звичайно, ніде правди діти: коли Ед був поруч, я почувалась якось спокійніше.

Але це вже просто гола психологія. Науково доведено, наприклад, що коли тоне корабель, то ті, хто не втопився одразу, гинуть досить швидко. І це не від переохолодження, не від спеки, спраги чи голоду, а саме від страху. Страх паралізує волю і людина робиться нездатною подбати про себе. Я багатьох речей боюсь. Наприклад, я боюся павуків і змії, раку легенів і левів, мікробів, пацюків і карієсу, але серед моїх страхів відсутня одна фобія. Я не боюся самотності, абсолютно. Тому я просто йду вперед, роблячи собі карби в пам'яті — аби не заблукати. Цікаво, де я зараз?

Джунглі ніколи не мовчать. Ед таки не мав рації, тут зовсім не тихо. Ось різкий звук — мабуть, мавпи щось не поділили, он там щось злякало цілу вервечку якихось птахів і вони ламанулись у небо, змітаючи на своєму шляху залишки вогкого повітря й орди якоїсь місцевої потолочі, а ще в нерухомому повітрі чути, як шаленіють комахи, от хай тільки вкусить якась сволота, нарікатиме на себе.

Мій шлях веде вгору. Тут такий ландшафт, нічого не вдієш. Гори недалеко, то й вигляд все має інший, ніж в Африці. Власне, джунглі тут теж інші, а найкраще те, що левами тут і не пахне, хоча це зараз заслабка для мене втіха. Треба піднятись якомога вище, може, встигну, доки посутеніє, влаштуватись більш-менш безпечно. Головне в джунглях — не пропасти вночі, вдень тут ще сяк-так можна існувати, хоч парко, неприємно і досить-таки страшно, та вночі набагато гірше. Я знаю, як це буває: ніч падає тобі на голову, як цеглина з даху, і тобі починає здаватися, що ти осліпла, бо місяця тут не видно. Ти почуваєшся сліпою й перетворюєшся на одне велике вухо, а послухати є що.

Бо на полювання виходять хижакі.

Обережні кроки, сопіння, ревисько, шурхіт зміїних тіл і крила кажанів... Власне, все це чекає на мене, але ще не зараз,

слава богу. В мене є, принаймні, годин п'ять–шість. І я збираюсь їх використати з користю для себе.

Я обережно розсуваю ліани і ще якісь рослини, схожі на павутиння. Попереду тільки зеленавий присмерк, та я не боюсь. Нічого, бувало гірше. Тут, принаймні, немає болота, а ще є надія знайти чисту воду. Думаю, це територія Перу, отже, мають бути гірські струмки і озера. Звичайно, я можу помилитись, але...

Я зрізаю ножом стебла, що заважають мені рухатись далі. Тут згодився б мексиканський ніж-мачете, та де його взяти? Доводиться користуватися тим, що є. Я витягла з сумки пістолет і сховала під сорочку, аби був під рукою, бо все може статися. Все, що завгодно.

Пити тільки дуже хочеться, але поки що не можна. Води малувато, хтозна, коли я знайду якийсь струмок. А ще мені здається, що неба немає, що воно зникло, і мені від цього бракує повітря. Але так завжди буває в джунглях, це треба перебороти. Я не повинна панікувати. Тут достатньо повітря, це просто істерика, треба заспокоїтись. Я завжди була сама, ну, майже завжди. Бруклін — тяж джунглі, і що з того? Я там вижила. Виживу й тут, ніде не дінусь.

Я зупиняюсь, щоб перепочити — йду, мабуть, з півгодини. Та ще стільки ж, здається, ми йшли з Едом. Чорт, як невдало! Вдвох, звичайно ж, було б зручніше. З іншого боку, хтозна, як би воно було насправді. Може, він би завадив мені, або виявився не тим, за кого всі його мали, або... Та що тепер казати? Він повернувся назад, його соціальні зв'язки й почуття обов'язку виявились сильнішими за інстинкт самозбереження — що ж, нехай. Це був його вибір. Я намагалась звернутися до його розуму, та, вочевидь, не було до чого звертатись. Як і в більшості чоловіків, як на мій погляд.

Я знала багатьох чоловіків. Я багато їздила, багато бачила за свої тридцять з хвостиком років. І я багато чому встигла

навчитись. Ця пригода нічим не гірша за інші — принаймні, поки що. От тільки не дає мені спокою думка, кому все це було потрібно. До речі, я думаю, що пілот загинув, вдарившись головою об панель управління. Думаю, коли заглух двигун, штурман був уже непритомний, а пілот зробив спробу посадити літак. Він скинув пальне і це врятувало нас. І якби не випадок, він би вижив, як і стюардеса. Чому заглух двигун? Хто і коли отруїв штурмана? Що мене постійно турбує, коли я згадую про все це? Є, є щось, що точить мене. Щось я побачила, та не звернула увагу. Що? Так, згадаю, зараз. Удар, біль, темрява. Потім... потім світло, що проникало крізь ілюмінатор. І спина Еда, в синій сорочці, потемнілій від поту.

Тіло стюардеси в дверях салону.

Ось! Ось воно! В неї було проломлено череп. Але там не було об що вдаритись, я чудово пам'ятаю, що коли ми падали, вона сиділа на підлозі, а в неї було проломлено череп так, наче щось ударило її згори. Не в скроню, не в потилицю, а зверху, в тім'я. Об що вона могла вдаритись? Ні об що. Хтось ударив і вбив її. Хтось із тих, хто був у літаку. Хтось із тих благонадійних громадян. Може, вона була співницею — але на що вони розраховували? Літак упав, і це просто випадок — те, що пілот зміг посадити його з найменшими втратами. Чи ні? Комусь було потрібно, аби саме цей літак упав саме тут і саме в цей час. Хтось пішов на страшний ризик заради чогось. І цей «хтось» ще там. Пілот міг загинути випадково, я припускаю це, але стюардесу хтось убив.

Добре, що я пішла звідти.

Я зводжусь на ноги й обтрушую зі штанів сміття. Що ж, Торі, твій інстинкт самозбереження не підвів і на цей раз. Краще опинитися в джунглях тет-а-тет з ягуарами і зміями, ніж лишитися в товаристві білих протестантів, особливо коли один з них — убивця. Ці милі люди бувають досить неприємними, коли

хтось докопується до їхніх брудних таємничок. Думаю, і в Брекстона, і в Меріон, і в інших повно кістяків, які вони порозпихали по своїх шафах. Я теж не свята, але я здатна це визнати публічно, а вони — ні, і в цьому різниця між нами. Саме цю показну святість я завжди ненавиділа: все повинно бути гарним ззовні, а що на споді — то вже інша справа, то вже приватне життя і права людини. Гидота і подвійна мораль. Власне, а де по-іншому? Є такі місця, але цивілізованими їх не назвеш. Саме тому я й провела там багато років.

Позад мене розлягається вереск. Хтось налякав мавп, може, то просто пітон, а може... Хтозна. Принаймні, варто сховатись. Тому я присідаю за кущем папороті, ризикуючи бути вкушеною павуком чи змією, або розтривожити ще когось такого ж малоприємного. Але ні, все гаразд, якісь жучки й павутиння, і ніяких гадів. Хтось іде там, позаду, хтось налякав мавп.

Я тримаю наготові ножа. Що ж, задешево я своє життя не продам, панове. От тільки стрілянину зчиню хіба що вже тоді, коли інших аргументів забракне. Падіння літака і так було голосним, а стріляти в джунглях... Я ж не божевільна! Як і в Африці, тут повно двоногих мисливців. Ягуари й змії — то ще півбіди, щоб ви знали.

Чиїсь руки обхопили мою шию і піднімають мене в повітря. Яскраво-жовті кола танцюють мені в очах, і немає чим дихати, а тому, хто мене тримає, бракує сил, аби підняти мене вище, тому я полишаю спроби відірвати чужі руки від горла і, вхопившись за рукав напасника, б'ю його ножом, куди потраплю. Він впав на мене, як перестигла груша, лабета ослабли. Це зайняло півхвилини, не більше. Я навіть злякатись як слід не встигла. Рукав... Рукав?!

Я розплющую очі і одпихаю його тіло від себе. Чорт, у нього можуть бути комахи. Цього мені ще бракувало! Але він не індіанець. Він молодий і досить міцний, хоч зросту йому бракує,

та тут всі низькорослі. В нього оливкове обличчя й тонкі чорні вусики, густі вії й неохайне волосся, і від нього смердить. Я встромила ніж йому в груди. Руки в мене довші, я вища й важча за нього. Якби я намагалася відірвати його руки від свого горла, в мене б нічого не вийшло, і він би задушив мене, та я переборола рефлекс і вдарила ножем навмання, потрапивши просто в серце. Він помер ще до того, як упав. Отак, хлопче. Я більша й сильніша, отож я вижила. Закон джунглів. Але як він підкрався до мене, що я не почула? Ось чому галасували мавпи! Він пробирався деревами, як Тарзан.

Він одягнений в камуфляжний костюм, тільки босоніж. Але, судячи із стану його підошов, він не ходить босоніж постійно — одже, десь він лишив взуття і переслідував мене таким екзотичним способом. Навіщо? І де інші брати по розуму? В цього немає зброї, вона б йому тільки заважала. Але якщо цей тип тут, значить, хтось його послав по мою душу. Хто? Яка різниця. Треба вшиватися, доки не надібала ще більших неприємностей.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ